

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a dr. Rózsa Attila ügyvéd által képviselt **"A" felperesnek** a Réti, Antall és Madl Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Várszegi Zoltán ügyvéd) által képviselt **"B"** (alperes címe) **alperes** ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2007. június 21. napján kelt 9.G.40.001/2004/91. számú ítélete ellen az alperes által 95. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ÍTÉLETET:

Az ítéltábla a kijavított elsőfokú ítélet fellebbezett részét a **"C" helység 1-i** telephelyére történt szállításokkal kapcsolatos kötbérigény tekintetében részben megváltoztatja és az alperest terhelő marasztalás összegét 5 423 982 (ötmillió-négyszázhuszonháromezer-kilencszáznolcvankettő) Ft-ra és annak az elsőfokú ítéletben írt kamataira **l e s z á l l í t j a** .

Az alperes feljegyzett kereseti illetékfizetési kötelezettségét 88200 (nyolcvannyolcezer-kettőszáz) Ft-ra **l e s z á l l í t j a** .

Kötelezi a felperest, hogy fizessen az államnak - az illetékes adóhatóság felhívására - 661 800 (hatszázhatvanegyezer-nyolcszáz) Ft illeték-feljegyzési jog folytán **l e n e m r ó t t** kereseti illetéket.

Az alperest terhelő szakértői költség összegét 101 647 (egyszázegyezer-hatszáznegyvenhét) Ft-ra **l e s z á l l í t j a** .

A 432 002 (négyzázharminckettőezer-kettő) Ft szakértői költséggel kapcsolatos rendelkezést mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen az államnak a Komárom-Esztergom Megyei Bírósági Gazdasági Hivatal felhívására 762 356 (hétszázhatvankettőezer-háromszázötvenhat) Ft szakértői költséget.

Az elsőfokú perköltségre vonatkozó rendelkezést mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen az alperesnek 5 000 000 (ötmillió) Ft elsőfokú perköltséget.

Egyéb fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 600 000 (hatszázezer) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás szerint a felek között 1992. július 24-én az alperes jogelődje (a továbbiakban: alperes) termékeinek Győr-Moson-Sopron és Komárom-Esztergom megyék területén, valamint **helység 2** történő kizárólagos forgalmazása érdekében húszévi határozott időre megbízásnak nevezett, de tartalmát tekintve vállalkozási szerződés jött létre. Az alperes a szerződés alapján a felperes tulajdonát képező szám alatti ingatlanon hűtőtárolót és hozzá kapcsolódó helyiségeket (depó) alakított ki, a felperes pedig kötelezettséget vállalt arra, hogy a depóba az alperes által szállított húsarut a területén működő kereskedőkhöz továbbítja. E tevékenységéért a felperest az értékesített termékek nagykereskedelmi árának 5,8%-át kitevő jutalék illette meg. Megállapodtak a felek abban is, hogy a felperes kizárólagos forgalmazói jogosultságát 6 havi jutalék összegének megfelelő kötbérrel biztosítják.

1996. július 1-jén e szerződést a felek annyiban módosították, hogy a felperest megillető forgalmazási jutalék mértékét újraszabályozták, valamint rögzítették, hogy abban az esetben, ha az alperes **Helység 3** telephelyéről a felperes szállítja a depóba a húsarut, úgy e tevékenységéért a forgalmi jutalékon felül elszállítási jutalékként az elszállított termékek átadási árának 2,05%-a is megilleti.

Az alperes 1998. februárjában kezdeményezte a szerződés további, számára kedvezőbb módosítását, a felperes azonban a szerződésmódosítástól elzárkózott. Ezt követően az alperes a 2000. február 3. és március 21. közötti időszakban kizárta, hogy a felperes a **"C" helység 1-i** telephelyére árut szállítson, 2002. január 1. napjától kezdődően nem tette lehetővé a felperes számára, hogy a termékeket a ...központból a depóba szállítsa (hanem e feladatot a továbbiakban a perben nem szereplő **"D"** Kft-re bízta), 2002. februárjától kezdődően pedig a felperes helyett a **"D"** Kft. számára biztosította a húsarunak a **"E"** Kft. **Helység 3** telephelyére történő továbbítását. Ezután 2002. május 27-én a szerződést a felperes súlyos szerződésszegésére hivatkozva azonnali hatállyal felmondta.

A felperes a felmondást jogellenesnek minősítette, és 2002. november 19-én keresetet indított - többek között - az ebből eredő kárai megtérítése iránt. A perben a Legfelsőbb Bíróság a 2006. június 29-én kelt Pfv.VIII.21.147/2006/5. számú rész-közbenső ítéletében -

a Győri Ítéltábla Gf.II.20.329/2005/5. számú részítéletét hatályon kívül helyezve és a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság G.40.001/2004/44. számú közbenső ítéletét helybenhagyva - megállapította, hogy az azonnali hatályú felmondás jogellenes volt.

A felperes az ezt követően fenntartott - leszállított - keresetében 249 021 402 Ft és késedelmi kamatai megfizetésére kérte az alperest kötelezni. Arra hivatkozott, hogy a jogellenes felmondás folytán elesett a szerződés eredeti lejáratí idejéig elérhető forgalmazási jutalék összegétől, így ebből eredően 117 624 326 Ft - elmaradt haszonból álló - kára keletkezett. E mellett az alperes 2002. január 1. napjától kezdődően egyoldalú intézkedésével jogellenesen elzárta a **Helység 3** telephely és a depó közötti áruszállítási feladatok ellátásától, így a leszállítási jutalék elmaradása folytán további 58 904 846 Ft összegű elmaradt haszonból álló kára is felmerült. Két esetben, a **"C"** helység 1-i központi raktárába, valamint a **"E"** Kft. **Helység 3** telephelyére történő beszállítások kapcsán az alperes megsértette a kizárólagos forgalmazói jogosultságát is, ezért egyrészt 5 432 982 Ft, másrészt 17 059 248 Ft kötbér is megilleti. Végül további „vagyoní és nem vagyoní kárai” megtérítéseként 50 millió Ft általános kártérítésre is igényt tartott.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Érvélese szerint a felperes nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének, és elmaradt haszonból álló kára összegét ettől függetlenül is eltúlzott mértékben határozta meg. Vitatta, hogy kizárólagos jogosultságot biztosított volna a felperes számára a húsárunak a **Helység 4** telephelyéről a depóba történő szállítására, így álláspontja szerint jogosult volt arra, hogy e szállítások lebonyolítását 2002. január 1. napjától kezdődően egyoldalú intézkedésével más vállalkozóra bízsa. Állította, hogy a **"E"** Kft. **Helység 3** telephelye nem a felperes forgalmazási területén helyezkedett el, a **"C"** pedig nem az ő közbenjárására zárta ki a 2000. február 3. és március 21. közötti időszakban a felperest a **helység 1-i** központi raktárába történő árutovábbításból. Arra az esetre, ha a jogsértés két utóbbi esetben mégis megállapítható volna, kérte a kötbér mérséklését is. Az 50 millió Ft általános kártérítési igényt pedig mind jogalapjában, mind összecszerűségében megalapozatlannak minősítette.

Az elsőfokú bíróság a 2007. június 21. napján kelt - kijavított - 91. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek a forgalmi jutalékból eredő elmaradt haszon megtérítéseként 117 624 326 Ft-ot, és annak 2002. május 27. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatait, a leszállítási jutalékból eredő elmaradt haszon megtérítéseként 58 904 846 Ft-ot és annak 2002. január 1. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatait, a **"E"** kft. **Helység 3** telephelyére történt szállításokkal kapcsolatos, a kizárólagos forgalmazói jogosultság megsértése miatti kötbér jogcímén 17 059 248 Ft-ot és ennek 2002. február 4. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatait, valamint a **"C"** telephelyére történt szállításokkal kapcsolatos, a kizárólagos forgalmazói jogosultság megsértése miatti kötbér jogcímén 5 432 982 Ft-ot és ennek 2000. február 3. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatait. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A határozat indokolása szerint a felperesnek a jogellenes felmondás folytán - **"F"** igazságügyi könyvszakértő aggálytalan szakvéleményéből kitűnően - a kiesett forgalmazási jutalékokból eredően összesen 117 624 326 Ft elmaradt haszonból álló kára keletkezett. E

mellett az elmaradt haszon körében jelentkezett az a kár is, amely a felperest a termékeknek a depóba történő szállításával kapcsolatos megállapodástól való egyoldalú alperesi eltérés folytán érte. **"G"** korábbi alperesi ügyvezető tanúvallomása alapján ugyanis megállapítható volt, hogy a felek a depóba történő beszállítást az 1996. július 1-jei szerződésmódosítással a felperes kötelezettségévé tették. Így e szerződéses kikötéstől az alperes egyoldalúan jogszerűen nem térhetett volna el; a szerződésszegésével okozott - **"F"** szakértői véleménye szerint 58 904 846 Ft-ot kitevő elmaradt haszonból álló - kárt köteles ezért megtéríteni. Nem sértette meg a felperes e körben kárenyhítési kötelezettségét sem. Az eljárás során ugyanis igazolta, hogy a felmondást követően megkísérelt más jövedelemszerző tevékenységet folytatni, ez azonban nem vezetett megfelelő eredményre. Azt pedig, hogy a kár valamely további intézkedéssel mérsékelhető lett volna, vagyis a felperes megsértette volna kárenyhítési kötelezettségét, az alperes felhívás ellenére sem bizonyította. **"G"** tanúvallomása alapján megállapítható volt az is, hogy - Komárom-Esztergom és Győr-Moson-Sopron megyék mellett - **Helység 2**, tehát **Helység 3** és **Helység 1** városok is a felperes forgalmazási területébe tartoztak. Így a vállalkozási szerződés 2. pontja alapján az alperes köteles a kizárólagos forgalmazói jogosultságnak a **"E"** Kft. **helység 3-i** telephelyére történt beszállításokkal kapcsolatos megsértése miatt 17 059 248 Ft kötbért megfizetni. A kötbér összegét az elsőfokú bíróság **"F"** igazságügyi szakértő aggálytalan szakvéleménye alapján határozta meg. A felek, illetve a **"C"** között 2000. február és március hónapokban keletkezett levelezés alapján megállapítható az is, hogy az alperes az ISO 9002 minősítés hiányára hivatkozással átmenetileg felróható módon kizárta a felperest a **"C"** **helység 1-i** raktárába történő árutovábbításból, és ezzel a felperes kizárólagos forgalmazói jogosultságát szintén megsértette. Erre figyelemmel a vállalkozási szerződés 2. pontja alapján kötbér jogcímén - **"F"** igazságügyi szakértő szakvéleményére figyelemmel - további 5 432 982 Ft megfizetésére köteles. A kötbér mérséklésére a szerződéskötés konkrét körülményeire, a szerződés tartalmára, valamint az alperes visszaélésszerű magatartására figyelemmel egyik esetben sem volt törvényes lehetőség. Az 50 millió Ft összegű általános kártérítés iránti igénye jogalapját és összecszerűségét viszont a felperes nem bizonyította, így e részében keresete teljesítésére nem kerülhetett sor.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes élt fellebbezéssel, és annak részbeni megváltoztatásával az őt terhelő marasztalás összegének 10 693 121 Ft-ra és járulékaira történő leszállítását kérte. Fellebbezése indoklásában arra hivatkozott, hogy a felperes - kárenyhítési kötelezettségére figyelemmel - megalapozottan legfeljebb egy évi elmaradt haszonból álló kára megtérítését követelheti, egy évnek ugyanis elegendőnek kellett volna bizonyulnia arra, hogy más megfelelő jövedelemszerző tevékenységet találjon. E mellett kára összegét a felperes e körben egyébként is tévesen számította. Az 1996. július 1. napján kelt szerződésmódosítás szövegezése alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy a depóba történő áruszállítás körében nem biztosítottak a felperes számára kizárólagos jogosultságot; az elfogulatlannak nem tekinthető **"G"** tanúvallomása ennek ellenkezőjét nem bizonyította. A beszállító személyét így jogosult volt egyoldalúan is megváltoztatni; a felperes ezért e vonatkozásban - jogellenes magatartás hiányában - kártérítésre nem tarthat igényt. Azt a körülményt pedig, hogy a **"E"** Kft. **helység 3-i** telephelye az ő forgalmazási területéhez tartozott, a perben az elsőfokú bíróság téves tájékoztatásával ellentétben helyesen a felperesnek kellett volna bizonyítania. E vonatkozásban azonban bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, így a

követelt kötbér nem illeti meg. Ha viszont a kizárólagos forgalmazói jogosultság megsértése e körben mégis megállapítható volna, az elsőfokú bíróságnak a kötbér mérsékléséről kellett volna rendelkeznie. A ténylegesen bekövetkezett kár ugyanis a kötbér összegénél jóval kisebb mértékű volt, a felmondás körülményei pedig a Ptk. 247. § (1) bekezdésének alkalmazása során nem értékelhetők. A "C" és a peres felek között keletkezett levelezés pedig az elsőfokú bíróság értelmezésével ellentétben kifejezetten cáfolja azt, hogy a "C" az alperes rosszhiszemű kezdeményezése alapján követelte volna meg beszállítóitól az ISO 9002 minősítést. A kötbérigény ezért nem megalapozott, illetve e vonatkozásban is fennállnak a kötbér mérséklésének feltételei.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezett részének helyes indokai alapján történő helybenhagyására irányult.

Előrebocsátja az ítélőtábla, hogy az elsőfokú ítélet a keresetet az ott írt marasztalást meghaladóan elutasító, valamint az alperest 10 693 121 Ft-ban és járulékaiban marasztaló részében fellebbezés hiányában elsőfokon jogerőre emelkedett. A jelen másodfokú határozat e rendelkezéseket nem érinti; az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül.

Az így elbírált fellebbezés a legnagyobb részében nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálása szempontjából irányadó tényállást lényegében helyesen állapította meg, és az abból levont jogi következtetése is helytálló.

A jogerős közbenső ítéletből kitűnően az alperes a felek közötti szerződést jogellenesen mondta fel, így köteles a felperes ezzel összefüggő kárát megtéríteni. A kártérítési kötelezettség a Ptk. 355. § (4) bekezdéséből következően az elmaradt haszonra is kiterjed, vagyis a felperes érvényesítheti azon kárát is, amely abból ered, hogy a szerződés a felmondás folytán az abban kikötött időtartamot megelőzően megszűnt, és emiatt haszontól esett el.

Az elmaradt haszon mértékét a perbeli esetben az elsőfokú bíróság "F" igazságügyi szakértő magas színvonalú, világos, aggálytalannak tekinthető szakvéleménye alapján helyesen állapította meg 117 624 326 Ft-ban. A szakvélemény megdöntésére vagy aggályossá tételére a "H" Kft. által az alperes megbízása alapján készített észrevétel - az elsőfokú ítéletben helyesen részletezettek szerint - nem lehetett alkalmas.

A felperes a jogerős közbenső ítélet szerint a felmondásra nem adott okot, az pedig egy tartós, hosszú időre létesített jogviszonyban a szerződő felektől nem várható el, hogy egy esetleges jogellenes idő előtti felmondásra előre felkészüljenek akként, hogy kieső bevételeiket máshonnan nyomban pótolni tudják. Kármegelőzési kötelezettségét tehát a felperes nyilvánvalóan nem sértette meg.

Azt pedig a per során megfelelően igazolta, hogy a felmondást követő időszakban más jövedelemszerző tevékenység folytatásával megkísérelte kiesett bevételei pótlását, eljárása

azonban nem vezetett eredményre. Ezért a perben - mindezekkel szemben - a Pp. 164. § (1) bekezdéséből következően az alperes kötelezettsége lett volna annak bizonyítása, hogy a kisebb méretű vállalkozásnak tekinthető, speciális piaci tevékenységre szakosodott felperesnek kárenyhítési kötelezettsége körében egyéb további intézkedéseket kellett volna tennie, és ezek az intézkedések eredményesnek is bizonyultak volna. Bizonyítási kötelezettségének azonban az alperes az elsőfokú bíróság 91. számú jegyzőkönyvbe foglalt, a Pp. 3. § (3) bekezdésének maradéktalanul megfelelő, a jogkövetkezményekre is kiterjedő tájékoztatása és felhívása ellenére sem tett eleget. A kárenyhítési kötelezettség megsértése ezért nem állapítható meg; az alperes köteles a felperes kárát e körben az elsőfokú ítéletben részletezettek szerint megtéríteni.

II.

A felek eredeti megállapodása szerint a húsárúnak az alperes **Helység 4** telephelyéről a felperesi depóba történő beszállítását az alperes végezte volna. Szerződésüket azonban a felek 1996. július 1-jén - egyebek mellett - e részében módosították, és a szerződésmódosítás 2. pontjában megállapították, hogy amennyiben e beszállítási feladatokat a felperes végzi, úgy ennek ellenértékeként az elszállított termékek átadási árának 2,05%-a illeti meg, a módosító megállapodás 3.b. pontjában pedig rögzítették azt is, hogy a baromfitermékek elszállítása a 2. pontban leírtak szerint történik.

Mivel e kikötések nem egyértelműek, illetve az adott megfogalmazásukban maradéktalanul nem állnak összhangban egymással (a 2. pont csupán feltételesen, lehetőségként említi a felperes beszállítási tevékenységét, a 3.b. pontból pedig az következik, hogy a beszállítást ténylegesen a felperes végzi), nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a szerződésmódosítás helyes tartalmának megállapítása érdekében meghallgatta a felek korabeli, a megállapodás megkötésében közreműködött képviselőit.

"G" korábbi alperesi ügyvezető tanúvallomása alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy a felek az 1996. július 1-jei módosítással a depóba történő beszállítást - külön díjazás ellenében - a felperes szerződéses kötelezettségévé tették. A tanúvallomást e részében - az alperes értelmezésével ellentétben - "I" jelenlegi alperesi munkavállaló írásbeli nyilatkozata is kifejezetten megerősíti. Így az alperes a beszállítások lebonyolítására vonatkozó, 1996. július 1. napjától hatályos szerződéses kikötéstől egyoldalú intézkedésével jogszerűen nem térhetett volna el; a szerződésszegésével okozott kárt ezért köteles megtéríteni.

Az alperes által hivatkozott BH 2004/179. számú jogeset eltérő tényállás alapján született, így a jelen jogvita elbírálása során nem lehet irányadó. A perbeli esetben ugyanis a depóba történő beszállítások lebonyolítását érintő szerződésmódosításra nem turpis módon, a felperes indokolatlan előnyben részesítésének szándékával, hanem - "G" tanúvallomásából és "I" írásbeli nyilatkozatából kitűnően - éppen az alperes érdekében, a szállítás folyamatosságának biztosítása miatt került sor.

A kár összegét pedig az elsőfokú bíróság "F" igazságügyi szakértő aggálytalan szakvéleménye alapján e körben is helyesen határozta meg, és - a korábban kifejtettek szerint - nem volt megállapítható a kármegelőzési és kárenyhítési kötelezettség megsértése sem.

III.

A felek közötti szerződésben hivatkozott, a felperes forgalmazási területét meghatározó térképet az eljárás során nem tudták csatolni. Az alperes azonban 2002. február 8-ai iratában (a keresetlevél F/15/B szám alatti melléklete) egyértelműen elismerte, hogy a **helység 3-i** kereskedőkhöz, így az "E" Kft. **helység 3-i** telephelyére is kizárólag a felperes jogosult a termékeit szállítani. E nyilatkozat tartalmát "G" korábbi alperesi ügyvezető is megerősítette tanúvallomásában. E peradatokkal szemben ezért az alperes kötelezettsége lett volna annak bizonyítása, hogy a hivatkozott **helység 3-i** telephely más forgalmazó területéhez tartozott.

Bizonyítási kötelezettségének azonban az alperes e körben az elsőfokú bíróság Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti tájékoztatása és felhívása ellenére sem tett eleget. Így - az elsőfokú ítéletben részletezettek szerint - kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes kizárólagos forgalmazói jogosultságát megsértette. A felperes alappal tarthatott igényt ezért a szerződés 2. pontja szerinti kötbér megfizetésére.

A kötbér összegét az elsőfokú bíróság "F" igazságügyi szakértő aggálytalan szakvéleménye alapján helyesen állapította meg. Helytállóan mellőzte emellett a kötbér mérséklését is. Az alperes szerződésszegése ugyanis a peradatok szerint egy olyan, végül a jogellenes felmondással záruló folyamat részét képezte, amelynek során az alperes különféle meg nem engedett eszközök igénybevételeivel kísérelte meg a felperest a számára kedvezőtlennek ítélt szerződéses kapcsolat felszámolására rábírní. Az alperes felróható magatartásának enyhébb megítélésére ezért nem kerülhet sor. Emellett a szerződésszegés folytán a felperesnek kára is keletkezett; önmagában az a körülmény pedig, hogy a kár a kikötött kötbér összegénél kisebb mértékű volt, a kötbér mérséklését nem teszi lehetővé. (Ptk. 247. § (1) bekezdés, GK 17.számú állásfoglalás)

IV.

Helyesen következtetett az elsőfokú bíróság arra is, hogy a felperessel fennálló szerződéses kapcsolata felszámolására irányuló folyamat részeként, visszaélésszerű joggyakorlással érte el az alperes a "C"-nél, hogy időlegesen kizárják a felperest a **helység 1-i** központi raktárba történő beszállításból; e vonatkozásban az ítéletábra a bizonyítékok értékelésével, az elsőfokú ítélet indokolásában foglaltakkal egyetért.

Az egyéb peradatokat e körben "J" 2006. augusztus 21-én kelt (63/F/48 szám alatti) nyilatkozata is megfelelően megerősítette. Kétségtelen, hogy a külföldön élő, és így nehezen elérhető "J" tanúkenti kihallgatására a perben nem került sor (ezt a felek nem is kérték; az alperes az elsőfokú eljárás során 2006. november 2. napján megtartott tárgyaláson - a 64. sorszámú jegyzőkönyvből kitűnően - csupán „fontolóra vette” a tanú kihallgatásának indítványozását, de az erre vonatkozó indítványát végül nem tette meg), az általa tett, teljes

bizonyító erejű magánokiratba foglalt, az elsőfokú bíróság által értékelt egyéb bizonyítékokkal egyébként is összhangban álló írásbeli nyilatkozata azonban a Pp. 3. § (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a bizonyítékok köréből nem rekeszthető ki, a tényállás megállapításának alapjául szolgálhat.

A kizárólagos forgalmazói jogosultság megsértése tehát a peradatok alapján ebben az esetben is megállapítható volt; a felperes alappal követelhetette az alperestől a szerződés 2. pontjában kikötött kötbér megfizetését.

A fizetendő kötbér összegét az elsőfokú bíróság "F" igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján szintén helyesen állapította meg azzal, hogy e körben a szakvélemény és az elsőfokú ítélet számelírást tartalmaz; az ítéletábra ezért e részében az elsőfokú ítéletet helyesbítette. A kötbér mérséklésének pedig - a korábban a **helység 3-i** szállításokat érintő jogsértéssel kapcsolatban kifejtetteknek megfelelően - ebben az esetben sem álltak fenn a Ptk. 247. § (1) bekezdésében, illetve a GK 17. számú állásfoglalásban meghatározott feltételei.

* * *

Ezért az ítéletábra az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

Mivel a per 2002. november 19-én indult meg, a kereseti illeték - az elsőfokú ítéletben foglaltaktól eltérően - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdéséből és a korábban hatályban volt, de a jelen esetben irányadó 42. § (1) bekezdés a) pontjából következően 750 000 Ft volt. Emellett az elsőfokú bíróság tévesen engedélyezett a jogi személy felperes részére személyes költségmentességet (ezt az ítéletábra a másodfokú eljárásban megvonta, és a felperesnek illetékfeljegyzési jogot biztosított), és helytelenül határozta meg a végleges elsőfokú pernyertesség-pervesztesség arányát is. Mindezekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú ítéletnek az elsőfokú perköltség viselésére, valamint a feljegyzett illetékekre és az állam által előlegezett költségre vonatkozó rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megfelelően megváltoztatta.

A másodfokú eljárásban döntő részben pervesztesnek bizonyult alperes a Pp. 239. §-a és 78. § (1) bekezdése alapján köteles a jogi képviselővel eljáró felperes másodfokú perköltségét megfizetni. Az ügyvédi munkadíj áfát is magában foglaló összegét az ítéletábra a korábban hatályban volt, de a jelen esetben irányadó 8/2002. (III. 30.) IM rendelt 3. § (2) bekezdése alapján a kifejtett ügyvédi tevékenység mérlegelésével határozta meg.

G y ő r , 2008. június 25.

Dr. Szalai György sk.
a tanács elnöke

Dr. Farkas Attila sk.
előadó bíró

Dr. Hammer Sándor sk.
bíró

A kiadmány hitelűl

kiadó: